

HALÁLKA

ÉS A KÍSÉRTETBARÁT

Barbara Cantini

HALÁLKA

HALÁLKA ÉS A KÍSÉRTETBARÁT

Írta és rajzolta:
Barbara Cantini

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2021

Napok óta havazott,
amitől a Málladozó Villa
tetőtől talpig
fehérbe öltözött.

Hétfőn Halálka, miközben
vámpírosat játszott
Bu Songgal, foszforeszkáló
fényvillanást látott
az ablakból.

Kedden, miközben
a falubeli barátaival
hógolyózott, mintha
egy fénylő alakot
látott volna eltűnni
a ház mögött.

Szerdán, mialatt régi
ruhákat próbálgatott
a padláson a közelgő
hullaszilveszterre,
hangokat hallott a tetőről.
Kinézett a padlásablakon,
és épp csak sikerült
megpillantania egy
kisfiút, aki a havas tetőn
űcsörgött, aztán eltűnt.

*Szende, aki
lehet hogy
megfagyott*

Anyu
kiskorában

Fatális
nagyji

Csütörtökön Gyász bácsit
puskaporos hangulatban és teljesen befeketedve
találta, mert valami (vagy valaki?) megbolygatta
a kéményt, és a korom elborította a szobát.

Hat ütés

Virgonc,
Bu Song apja

Pénteken az óra hatot ütött.
Halálka a kandalló előtti karosszékbé
süppedve épp *A kantárvili kísértetet* olvasta
Bu Songgal, amikor kopogtatást hallottak
a szalon ablakán. Halálka összerezzent.

Kíváncsian kinéztek az ablakon.
Odakint egy kissé fakó, de kétségkívül
helyes kisfiú foszforeszkált, kicsit bosszús arccal.
Égyenesen őket bámulta, és integetett,
hogy be szeretne menni.
Nyilvánvalóan egy kísértetfiú volt.

Addig zörgetett az ablakon, amíg Halálka és Bu Song közelebb nem mentek.

– Éjnye, engedjete már be! – mondta kissé parancsolóan.

– Minek akarsz bejönni? És ráadásul ilyen udvariatlanul? – kérdezte Halálka. – Nincs hol laknod?

– Nincs! Én abba a fekete lyukba vissza nem megyek többet! – felelte a fiú.

Erre beengedték.

Szmötyi
felderítésem

- Hogy hívnak? – tudakolta Halálka.
- Nem tudom, nem emlékszem már a nevemre – válaszolta a szellem kissé zavartan.
- Te aztán feledékeny vagy! – jegyezte meg Halálka.
- Csak arra emlékszem halványan, hogy egy faluban laktam, nyolcéves voltam, és hirtelen valami hideget éreztem, nagy-nagy hideget... aztán semmi – felelte a szellemgyerek, és elárulta, hogy már napok óta próbált bejutni a házba.

– Á! Szóval akkor te voltál az a tetőn! És most már azt is tudom, hogy te borítottad be Gyász bácsit korommal a minap! – kiáltott fel Halálka. – A házunk védelem alatt áll

– magyarázta. – Senki sem jöhet be, még a szellemek sem, hacsak be nem hívjuk.

A szellemfiú elmesélte, hogy a kertben álló fekete fán található fekete lyukból

szökött meg. Kopár, sötét hely volt, amihez

azért vonzódott

eleinte, mert

kioltotta

a ragyogását,

és elbújhatott

benne.

– Nem tudom, hogy kerültem oda, de nem akarok visszamenni! Sötét, ronda és kénköves bűzt áraszt!
– kiáltotta.

Halálka arra gondolt, milyen kár, hogy ezt a helyes szellemfűcskát az eltűnés veszélye fenyegeti.

Hogyan segíthetne rajta? Eszébe jutott, hogy megkérdezi Ravatal nagypapa szellemét, aki fényesen és dölyfösen kandikált ki az asztalka fölött található fényképéből.

– Öhöm, khm! Mi az? Szeretne valaki kikapni sakkban?! – dörmögte, igyekezve leplezni, hogy épp hangosan horkolt.

– Én vagyok az, nagypapa!
Nem akarok sakkozni. Kérdezni
szeretnék valamit – kezdte Halálka,
majd bemutatta neki új barátját,
és elmagyarázta a helyzetet.

Én,
keiskeoromban

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Örvarjú

Nagyapa azt mondta, hallott már Feledésről, ahová azok az elfeledett szellemek kerülnek, akik nem emlékeznek a múltjukra, mert már mindenki elfelejtette őket.

– De nem sejtettem, hogy az egyik átjáró éppen a mi kertünkben van – tette hozzá.